

Előfizetési árak:

Están vagy házhoz küldve:
Egész évre. 20.— kor.
Félévre . 10.— kor.
Negyedévre 5.— kor.
Egy hónapra 1.70 kor
Egyes szám ára 8 fill.

DEBRECZENI ELLENŐR

A SZABADELVÜPÁRT KÖZLÖNYE

Hirdetések díja:

Egy □ cm. területen-
ként 8 fillér.
Nyilttér és magán-
érdekű közlemények
soronkint 40 fillér.

Megjelenik
minden nap, az ün-
nepek és vasárnapok
kivételeivel.

Szerkesztőség: Kossuth-utca 13.

Ide küldendők a lap szellemi részét illető közlemények.

Főszerkesztő:

Koncz Ákos.

Felolvasó szerkesztő:

Dr. Orbán József.

Kiadóhivatal: Kossuth-utca 13.

Előfizetés, hirdetés és magánérdekű közlemények felvétele.

A becsület halottja.

Debreczen, július 27.

„Meg volt bémulva munkálkodásom, nem volt szabad akaratom, de szerettem családomat, nem akartam meghalni...”

Egy ügyvéd és takarékpénztári igazgató utolsó szavai ezek. Többet nem mondhatott, — mert ütött az óra, — melyben neki meg kellett halni. — Husz évvel ezelőtt fekete golyót huzott s azóta folytonos rettegés között gondolt arra az időre, mikor a becsület nevében golyót kell röpíteni agyába. Husz éven át hordozta agyában azt a rettenetes gondolatot, hogy az élet delén erőszakosan kell kiragadnia magát hü neje és szerető gyermekei ölelő karjaiból. Óriási ereje lehetett ennek az embernek, hogy meg nem örült husz év alatt az erőszakos elmulás rettenetes gondolatától. Milyenek lehettek nappalai és éjjelei? Nappal munkában családja jólétéért, éjjel álmatlanul, gyötörtetve, kineztatva attól az agyat kiszáritó gondolattól, hogy közeledik az a perc, melyben ki kell oltania azt a világot, mely családjának fénye és melege volt. Mert a halál gondolatát csak az teszi

elviselhetővé, hogy nem tudjuk óráját a természet örök törvényének, mely elint bennünket a küzdelmek teréről. De hordani azt a tudatot, hogy eljő az a nap, midőn bár élni akarunk, meg kell halnunk, ez százszorosabb kín a halálnál, gyötörőbb mindennél a világon.

Fekete golyót huzott husz évvel ezelőtt ez a boldogtalan ember. Ugy olvassuk, hogy „cherchez la femme. Ifju szívvvel, mely telve van ideálokkal, ki ne tudna meghalni? A szív, mely szeret, kész a halálra minden perczben. Talán nem reális dolog, de boldogság nélkül — husz éves korunkban — úgy tartjuk, — hogy a halál édeesebb az életnél. — Ő is szeretett. Szerelmében egy vetélytárs akadt utjába. Találkoztak s nem akartak egymásnak kitérni. Döntsön a fegyver — gondolák — és két bolond golyót beledobtak egy urnába. A feketét, mely halálitélettel ér fel, Ő huzta. A becsületbeli ügy első része ezzel le volt tárgyalva s a második része is befejeződött, mikor a boldogtalan ember életének terminusa letelt. Meghalt... Családját itt hagyta, a fészekrakó madár meghalt s kicsinyei az anyamadárral reménytelenül sirnak

kesergő lélekkel keresve elveszett üdvöket, boldogságukat...

Az ügyvéd dzsentlmén volt... Szavát betartotta s midőn husz év múlva ellenfele nem mentette fel adott szavától — föbelötte magát. Ugy gondolta, hogy ezzel tartozik becsületének, mely nélkül az életnek nincs bece. Neki, a ki husz éven át hordozta az elemésztés retentő gondolatát, megváltás volt a halál, de midőn golyót röpített agyába, ez a golyó összerombolta egy egész család boldogságát. Midőn becsületes akart maradni, egy, a szörnyü véget nem is sejtő család boldogságát dulta szét... Ifjukora egy könnyelmü lépéséért nemcsak ő lakott, hanem azok is, kik mitsem tudva a bekövetkezendő katasztrófáról, egy boldog jövővel kecsegtették magukat...

Századvégi ember volt szegény ügyvéd! Rabja annak a társadalmi ferde felfogásnak, mely a becsület örve alatt golyó elé állítja áldozatait. Gyermeke annak a száznadnak, mely a haladás zászlaját lobogtatja, de sok tekintetben barabb a letűnt időknél. Kényszerhelyzetbe sodort boldogtalan ember,

TÁRCZA

Sára asszony megtérése.

— Vig népies elbeszélés. —

— A „Debreczeni Ellenőr“ eredeti tárczája. —
Irtá: Szini Péter.

III.

Hogy az a néhány pillanatnyi katonászkodás, melyben Mozgó részesíté, mennyire el tudta változtatni a csendes vérü, szelid természetü Komort, azt még el sem képzelhetjük. A türelmes juhból ordító oroszlán lett, mely keresi az alkalmat, hogy valakivel összetűzzön s koblében forrongó dühét kiöntse.

Lehet egyébiránt, hogy a soha nem élvezett szesz ital lenyelése is közreműködött a természet ilyenén megváltoztatásának érdekében. Annyi szent, hogy a midőn a jó Komor kilépett a koresmaajtón s a réz bakkanesos piala tekintete előtt teljesen fedve érezte magát, kitört belőle az élvezett megszégyenítés dühe.

Igaz, hogy csak magában dohogott s guba alatt szoritgatta ökleit, mint az egyszerű paraszt a szolgabíróra. Az a bakkanesos ugyancsak letörte büszkesége szarvát. Mi lesz már most belőle, ha hire fut (pedig hogyne futna?), hogy ő glédában állott a csavargó Mozgó előtt.

— A hóhér kötötte volna fel! — tört ki belőle a szó, midőn belépett háza ajtaján.

Sára asszony épen lenesét tisztogatott az asztalnál s férje e kegyes megjegyzését teljesen magára vette. Fel is kapta a gyékénykosarat rögtön s férje fejének irányítá.

— Kit, te? Engem kötött volna fel? Hát már te nem inkább megérdemelnéd? Gyálázatos részegese!.. Teleissza magát s azt sem tudja: mit beszél.

— Ivott a nagyapád, nem én!... Ittam szeggyent, mit nem vettem volna fel az összes falamiáért!..

Sára asszony meredt szemmel tekintett férjére. Soha nem mutatott még ez eddig ilyen bátorságot. Hm! Talán az a tekergő Mozgó beszélt neki valamit!... No, itt erősen kell tartani a gyöplőt, mert ha enged, vége a tekintélynek.

A kosár épen elrepült kezéből s a jó Komort hátban találta érinteni.

— Veszett disznó teringettét! — sivalkodott az élesnyelvü hárpia. — Mi közöd az én nagyapámhoz?... Bolondod vagyok én?

Most már, ha Komor a szó teljes értelmében erős jellemü férfiú lett volna, az lett volna teendője, hogy az asszonyt elővegye és illőleg jól eltángálja, de hát Komornál hamar vakot vetett a férfiui természet. A helyett, hogy felelt volna nejkének, csendesen kiballagott, azaz hogy ballagott volna, ha az asszony gallérjánál fogva vissza nem tartja.

— Nem addig van az, hallja kigyelmed! — szólalt fel, visszarángatva a hűsége társat. — Számoljon be előttem rögtön, hogy mire ivott a koresmán s minő eredménye lett a pénzposékolásnak?

Komor uram fülébe úgy esendült meg e szó, mint esendülhet a halálraitélnél az ügrész azon felhívása: „Hóhér, teljesítse kötelességét!”

De már benne volt a páczban s a szó-

vényes hinárból minden erejével igyekezett menekülni.

— Mi szükség azt a kosarat rontani? — tette föl ő is a kérdést, hogy a gyors nyelvü nő sarokba szorítsa.

— Melyiket?

— A melyiket a hátamhoz küldtél. Hát már én bolond legyek te előtted is? Nem elég, hogy a fiad miatt ma is oly kúnórozást kellett kiállanom, hogy ha reá emlékezem, még a belső részem is csavarodik.

— Ki mondta, hogy teleidd magadat? Attól esavarodik!..

— Mondtam már, hogy nem ittam. Mozgó szoritott belém egy kortyot... De a méreg!... Én nem is lépek többé egy tapodtat is. Nem bánom, ha a „sánta Marci“ lányát veszi is el ez a kö...

— Szép egy apa vagy! Kö...? Hát nem a tied? — replikázott a nő, mert tudnivaló, hogy sánta Marci a sátoros cigányok egy letelepült töredékének volt öregapja.

— Hát türjem én a meggyaláztatást? Tartozom vele?... Eredj te, ugys jó darálód van, rágd el az összefűző kötelet.

No ez sok volt Sára asszony csekély mértékü türelmének.

— Én darálok? Hát kigyelmednek darálás az okos szó? Hát most már azért is, tudja meg...

— Mit?... Eljő estve Mozgó, megtudsz attól mindent!

— Vigye a kótaji fránya veled együtt. Majd én egy olyan tekergőnek kotyvasztok! Ide be ne tegye a lábát, mert esufosan ki-seprűzöm!.. Majd megtanítom én kendet!

kinek választani kellett a becsületesség és a halál között. Mert a társadalom, mely kegyetlen sebeket tud ütni a szerencsétleneken, kidobta volna őt kebeléből, ha ellenfele arcába dobja szégyenét... Ő büszke volt és nem akart ellenfelétől életet kérni, mikor el volt már husz év óta jegyezve a halállal... Tudta borzasztó végét, de talán remélte, hogy ellenfele meglágyul husz évi szenvedésének gondolatára s az utolsó pillanatban, látva családját, gyermekeit — felmenti őt adott szava alól.

A felmentő szó azonban nem jött meg s a boldogtalan ember, félve a becsületesség piruló vádjától husz évi rettenetes szenvedés és gyötrelmes lelki harcok után főbelőtte magát... Mikor fel volt már építve boldogsága, akkor omlott össze s romjain a halott mellett árvák keseregnek és özvegyi bú sir vigasztalan könyeket.

*

Álljunk egy pillanatra lélekben a halott koporsója elé, melybe egy család reménye, boldogsága és élete van temetve. A szenvedő ember már megpihent, kinjait meggyógyította a golyó, de ki fogja összerakni ittmaradt családjának rombadólt nyugalmit? Visszaadja-e neki a világ a lehanyaglott munkáskezet, az erőszakosan szétépett szeretetet, melytől nejét és gyermekeit megfosztotta? Nem, az a boldogtalan asszony és árván maradt gyermekei örjítő fájdalmukban átkozni fogják azt a társadalmat,

mely ferde nézeteivel a becsület birájává teszi a párbaj különböző nemét, s belekergeti a halálba azt, ki nem mer szembeszállani az előítéletekkel.

Vádoló szavunk nem az egyeseknek szól vagy az ellenfélnek, ki szintén huzhatta volna a fekete golyót, hanem az egész társadalomnak, mely még mindig nem tudja lerázni magáról a barbárságra emlékeztető bilincseket. Egy-egy vérző tetemnél, egy-egy szétroncsolt agynál megáll ugyan és gondolkodik, nem is tartja helyesnek a megtorlás eme módját, de mit tegyen?

Az áramlatot egyesek nem tartják vissza, ehhez a társadalom egyhangú közvéleményének ereje kell. Az intó szavak, a hasonló példák elhangzanak, feledésbe merülnek s a becsületről alkotott nézeteink a régié maradnak...

Pihenj te boldogtalan véget ért családapa! Az emberek ítélete nem kimélt meg a haláltól, sőt kezébe adta a fegyvert, rádparancsolva, hogy oldd ki életed világát, mert különben becsületlen leszel... Én hiszem, hogy az Isten irgalmasabb lesz irántad s husz évi martírságodért megbocsátja cselekedetedet s helyetted őrzője lesz otthagyt, árvánmaradt családodnak!

*

Egyik fővárosi lapban ma — lapunk zártakor — olvasom, hogy ennek a fájdalmas esetnek finaléja nem történt meg, mert igaz ugyan, hogy az ügyvédnek amerikai párbaja volt, de természetes halállal

mult ki... Legyen úgy, de már maga az ő husz évi szenvedése méltó arra, hogy őt megsiras-suk...

Konez Ákos.

A kereskedelmi miniszter Bécsben. Mint Bécsből értesítenek, Hegedüs Sándor kereskedelmi miniszter tegnap oda érkezett.

Az új polgári törvénykönyv előkészítő munkálatai nevezetesen ponthoz jutottak: teljesen elkészült a magyar általános polgári törvénykönyv előadói tervezete. Plósz igazságügyminiszter gondoskodott róla, hogy ennek a monumentális műnek megszerezze a lehető legnagyobb publicitást. A vaskos kötetet rendkívül olcsó áron hozzák majd forgalomba, hogy minden jogászszerbernek módjában legyen a reformot megismerni és megítélni, úgy hogy annak megvalósítása a legnagyobb nyilvánosság ellenőrzése mellett történjék. Már az ősz elején becsatják nyilvánosságra a tervezetet, mely 2045 paragrafusból áll. Beosztása a lehető legegyszerűbb. Egyelőre, az előkészítő bizottság határozata szerint, általános részt nem készítettek, hanem minden egyes fejezet elére a megfelelő általános rendelkezéseket tették. Az első rész a személyi jogról, a második a családi jogról szól, azután következnek a tárgyi jogról, a kötetmi jogról s végül az örökösödési jogról szóló részek. A tervezet sok tekintetben elüt a hasonló külföldi munkáktól. A német új polgári törvénykönyvtől tetemesen különbözik, főképp abban, hogy míg ott a családi jogról szóló negyedik részben a polgári házasságkötést is újból szabályozták, a mi Németországban áldatlan egyházpolitikai vitákra adott alkalmat, a magyar tervezetben ezt mellőzték. Nemcsak azért tették ezt, mert a törvényjavaslatok tárgyalásakor a parlamentben nem akarják felújítani az egyházpolitikai küzdelmek emlékét, hanem leginkább azért, mert nálunk csak nemrég szabályozták törvényben a családi jognak ezt a részét s mert a törvény alkalmazásában szerzett tapasztalatok semminemű változtatást szükségessé nem tesznek.

... Most már majd én állok talpra!... Megmutatom, hogy minő pipotyá teremtése vagy minő pipogya teremtése vagy az Istennek, a ki csak azért nevezhető férfúnak, hogy a feje kalap alá teremődött.

Kár volt bizony eddig is várni nagy bölcseséggel kimutatásával! — jegyzé meg Komor nyugodt phlegmával.

Másnap este még alkonyat tájon, mikor épen istállóba kötözték a marhákat, megérkezett Mozgó. Nem szokta ő hosszú pórásra hagyni az ilyes dolgot. A hol érzett valamit, hamarosan betámitott. Fel is fért egy-egy jó vacsora a kiérdemült hadfűnek, mert a Julis néne konyháján, a kivel együtt lakott, ritkán gyújtottak tüzet. Julis néni, leányfővel öregedett meg, többre becsülte a házalást, mint a gazdasszonyi teendőket. Azon félérszemélyek sorába tartozott, kiknek a szőhajtás, hirhordás, pletykagyártás éltető elemük.

Különben maga a sors is rutul elbánt a szegény Julis nénival. Nem látott csak egy szemével, meglehetősen süket volt és a féllábát is rövidebben viselte. Mintha a természet maga is ki akarta volna pecézni, hogy a tisztességes halandó óvakodjék tőle.

Nem is kellett annak a földi halandónak külön megmosdatás, mint a miképen Julis néne nyelve megmosta. Olyan tisztára lesöpört róla minden becsületet, mint valami felhőszakadás szokott elbánni a gyenge plántákkal.

Mivel hogy örökké a falut járta, keresvén, hogy kit forgasson ki becsületéből, természetesen nem kotyvaszthatott a szerelmes öcsésének vacsorát.

Minélfogva Mozgó maga sem bánta, ha akadtak egyes emberek, kik magukhoz meginvitálták.

Kapva-kapott most a jó alkalmon. Komor uram tehetős gazda, a felesége meg jó hirben áll a konyhabeli tudományból. No, itt megnyalhatja a száját.

Komor uram épen a tornácson pőfékelt, midőn Mozgó föllépett az udvarra.

Elhalványult a jó ember, mintha épen halálát látná közeledni. Arra a keserves jelenetre gondolt, mely érne fogja gondtól vedlett fejét a felesége részéről.

— Adj' Isten, jó estvét! — köszönt Mozgó, helykén kihuzva lötyögős termetét. — Hehehe! Pőfékelünk? Én is bolondja vagyok a pipának. Rá is gyujtanék, de valamelyik gonosz elvitte a pipámat.

— No, bolond volt, hogy téged is el nem vitt! — gondolta Komor.

— Az volt ám a pipa, hallja! No, persze, mert Taliánországból hoztam magammal. A nyakát le lehetett srófolni!... Ugy a'!... Node kerülünk belől! Az én torkom nem szokott a szárazsághoz. Akkor szeretek beszélni, ha előttem látom az üveget.

Fellépett a tornácra, onnan be a szobába. Nem nagyon kérte az engedelmet. Komor kénytelen volt bemenni utána. Nagy busulással ült le egy lőczára s hallgatott keményen.

— No hát? — rikkantotta Mozgó.

— Mi?

— Hát ez a vendéglátás? Hol van a pálinka?

— Már öcsém, megengedj, de...

— Mit de? ... No nézd! Még kend akar engem tanítani, a ki régen megtanultam az ordrot? ... Becsületes ember nem de-vel kezd, hanem az üveg körül motorász, ha jóra való vendége érkezik!

— Azt mondanám, — nyekegte Komor, — hogy hagynánk fel az egész dologgal.

— Miféle dologgal? ... Hogy ne igyam vagy mi?

— Azt a dolgot értem, hogy hát járjon el a fiu sorjában. Már rendbe van minden!

— Ejnye, a somfanyelű kaszakocsát! Mi közöm nekem ahhoz! Kend engem meghívott ide magához. Én arról beszélélek?

— Igaz, hogy hát... izé... vagy mi mondok: olyanformán volt... vagy mi... de hát...! — böfögte Komor, ki nem vaklálódhatván e mélységes hinárból.

— Mit nyekeg itt össze-vissza? — ugrott fel Mozgó. — Van pálinka?

— Nincs biz itt, szerelmes öcsém?

— Hát bor? Az csak kerül?

— Az asszony eldugta a pinczekulesot.

— Tyháj, a tyutyu mindenét kendnek! Hát ilyen is tud lenni egy férfi? ... No, töröm a borsát, kend éhen veszett volna el Piemontban! ... Ilyet látni! ... Az asszony eldugja a kulesot! Hol van az az asszony?... Majd beszélélek én vele!

Sára asszony épen e kérdés alatt lépett be a pitvarba, két sajtár tejjel. Hogy a Mozgó érdes hangját meghallotta, egyszerre száz ördög ugrott a keblébe. Ledobta a tejet a pitvarban s mint valami bosszuálló cherub rontott be a két férfi közé.

Megállott hűséges hitvestársa előtt, tömött karjait esipőjére helyezve, csufondáros hangon szólalt meg:

— No, te gyönyörűséges mákvirág, hát ilyen emberekkel komázgatsz te? Van nekem kihányni valóm, hogy valakiu Van ne-

Sándor szerb király eljegyzéséhez.

Budapest, július 26.

Az oly sok lélekteljes romantikától átszellemült esemény, mely az imént játszódott le uralkodó családunkban, az elfogultlanság mérőesszójét nyújtja számunkra a szerb királyi házban végbemenendő násülés méltatásához. Hisz az az esemény alapvonalaisában majdnem teljesen megegyezik azzal, mely az Obrenovics-családban készült és ha akkor a nemes emberesség és nagylelkűség erős vonásainak lelkesült elismerésünket nyújtottuk át, az ifjú szerb királytól sem követelhetünk, még hozzá a legélesebb elmentében régi nézeteinkkel és véleményeinkkel s hajlamainkkal, egyenlő születés után való legitim erős vágyódást, amire az Obrenovicsok családi szabályai épen semmi figyelemmel sincsenek és ami ebben a családban megfelelő alkalmakkal egyáltalán soha sem érvényesült. Előttünk az uralkodó a nemességnek olyan teljességével bír, hogy azt a női, bármely polgári állású legyen is különben, a kit szeretetteljesen magához felemel a trónra s feleségül vesz, a legmagasabb méltóság minden tökéletességével felruházni képes; és szerintünk a királynak sincs kisebb joga a személyes boldogságra, mint bármely más halandónak. Csak alattvalóinak jólétét nem szabad boldogsága által veszélyeztetnie. Ilyen elvárhatatlan veszélyeztetés azonban közvetlen épen nem származik abból, hogy Sándor király szilárdan elkötelezte magában szíve hölgyét nőül venni.

Sándor király ifjúsága dacára eseményekben oly gazdag életében bizonynyal most érzi magát először bensőleg nem teljesen elhagyatva: ő szeret s úgy véli, viszont szeretetik. Erre az elhagyatottságra persze már kora ifjúsága óta be kellett rendezkednie. Egyedül állt atyja és anyja közt, kik forró gyűlölettel folyton egymás ellen támadtak és az oly tisztafejű, gyorsan gondolkodásra és éles megfigyelésre kényszerített fiuban, az általa aggóva őrzött kegyelet dacára, csakhamar felül kellett kerekednie annak a fájdalmas érzésnek, hogy ő sokkal

inkább szülői hatalomvágyának eszköze, mintsem szeretetük tárgya. Elhagyatva érezte magát, midőn hirtelen a korona alá taszították s a régensek vezetése és nyomása alatt állt, kik sokszor magasabbra becsülték állásuk szilárdságát, mint a trón szilárdságát. Elhagyatottnak tudta magát, midőn a váltakozó pártminiszteriumok tanácsára volt utalva, melyek sokkal többször törődtek pártjuk anyagi érdekével, mint az ország jólétével. Ebben a magára hagyatottságban, mely alatt oly gyakran hallotta saját bensejéből kihangzani az intelmet az erős cselekvésre, mely az elijesztőleg felburjánzó bajokat tartóztassa, nagyra nőtt benne a gyorsan tetthez fogó erély: eltávolította a régenseket, a kíméletlen és kapzsi pártminisztereket és népe által bizalommal üdvözölt személyes kezese lett országa előrehaladó, sikeres fejlődésének.

Most azonban megelégette már ezt az egyedüliséget, oly lényt óhajtott maga mellé, kinek zavartalan szeretetet nyújthat; lényt, ki iránta s népe iránt odaadásteljes és önzetlen érzellemmel van. És épen mert nem érezte magában kedvet frivol hálótülke-kalandokra, nem akarja örömet találni mérges élődi virágokban, melyek a házasság velejét emésztik és mert tapasztalta s önnönmagán megélte, hogy egy hajlam nélkül való fejedelmi házasság a benne oly gyakran s oly könnyen felmerülő viszályok által mennyire lealacsonyítja a dinasztia tekintélyét, a koronát pártintrigák labdájává teszi, ép ezért kellett a szivházasságot a férfias önbecsülés, a királyi köteleességteljesítés parancsának tekintenie. El van telve a bizalommal, hogy jegyeseivel ilyen igazi szivházasságot köthet.

Több szerb méltóságviselő szívesebben látta volna, ha a király idegen fejedelmi házból hoz feleséget. És itt első sorban az ortodox udvarok jöttek volna tekintetbe, mert nem mindenhol van meg a készség vallásváltatásra a szerb királynői címért. Nos, sem Bulgáriának, sem Romániának nincs ily trónjelöltje s itt még megjegyzendő, hogy az oly szellemes román királyné, a finomérzésű költőként magasztalt Carmen Sylvia, nemes lelkének egész tüszével époly házasságát pártfogolta a román trónörökösnek, minőt most Sándor király szándékozik kötni. Montenegróval és Görögországgal mi jót sem lehetett volna elérni, amit Szerbiának épen nem kell előre sajnálnia, mert egy ily importált herezegnő követeléseit nehezen lettek volna minden irányban oly szerények, mint az a tökeszaporodás, melyet az országba hoztak volna. A leány a népből nem fogja királyát ily követelésekkel terhelni. Egy orosz nagy herezegnő drága birtokára pedig nem lehetett számítani, eltekintve attól, hogy könnyen a danaiak ajándékává lehetett volna, mert döntő pillanatban talán a legbecesebb ellenérték után nyújtották volna karjukat, melyet Szerbia adhat! Nemzeti és politikai önrendelkezési joga után. Egy közönséges orosz nemes nő is sokkal intenzívebben érezte magát ott orosz alattvalónak, mint Szerbia királynéjának. A szerb népből való nő nincs kitéve az érzelem e kétségének.

És ime, még a mindenkor oly derék Milán, még az apa is rozsz néven veszi fiának, hogy szíve hajlamára hallgat! Ő bizonynyal szívesebben vette volna, ha egy jó zsirosan detált menyasszony által az Obrenovics-család vagyona tetemesen megnőtt volna, melynek ő maga az élvezetek után leginkább vágyakozó tagja. Egyébiránt az ifjúság és férfikor, melyet oly derekasan kihasználta, nehezen hagyott hátra nála többször a sovár-akarás képességénél, melyet meg lehetős olesón le lehet csillapítani és ha neki fia jegyese az érdekes Balsac-féle kor entre deux ages, a harmincz és negyven közti kor nem kellemes... csak arra kell visszagondolnia, mily lelkes tisztelője és művelője volt ő a trónra és garanténak. Ezért, amely bizonyosan igen hamar rá fognak lépni a szerb méltóságok a megújított fejedelmi kegy megkaparintásához vezető sikerdus utra, oly gyorsan fog majd a derék papa is, összehasonlíthatatlanul magasabban

álló fejedelmi személyekre gondolva, bizonyosan leereszkedne fia szándékának jóváhagyásához, főleg ha a prezumtiv meny, kit előkelőnek, műveltnek s fölötté szeretreméltónak mondanak, a gazdag szívű prezumtiv apósnak a megfelelő hódolattal adózik és — mindenekelőtt képesnek bizonyul az ország anyjának feladataira.

E feladatok legfontosabbika pedig az, hogy örökösét ajándékozzon a trónnak. És állandósítja az uralkodó családot és megóvja Szerbiát súlyos belső zavaroktól. Masin Draga gyermektelen öavegy. Ha gyermektelensége egyrészt előny is, másrészt a legkisebb helytálló érvet sem nyújtja arra, hogy Sándor királylyal való házassága is gyermektelen marad. Csak akkor, ha mégis úgy lenne, de csak akkor kezdődik a királyra nézve az összeütközés hajlam és köteleesség közt; csak akkor bizonyulna a hajlam fájdalmas tévedésnek. Sándor király azonban oly években van, hogy akkor jóváteheti a tévedést. Most senkinek sincs joga a hajlam áldozatát kívánni tőle. Boldog házasságban boldogítsa népét is.

Etuska és Berczi.

Irta: Morvay Zoltán.

Igen! Ez csak két név! Az egyik egy kisasszonyé, a másik egy uré. Önök között jár mind a kettő és önök nem veszik észre őket. Mert csendesek ők és boldogok. Szerényen bujnak össze azon a háborgó tengeren, aminek a neve élet és létezésükkel nem ütnek zajt...

Semmik ők másnak, de egymásnak mindenik egy-egy eljövő, boldog mesevilág, amikre hívő lélekkel alapítanak, amiről színes ábrándképeket festenek. Óh, ne csalódjanak!...

Berczi? ... Istenem! Berczi jó fiú és a vén falusi asszonyokra utólérhetetlen refinériával sózza rá a divatból kiment kötőket és kartonokat, mikor pedig szabad ideje van, verseket fabrikál képeslevelező lapokra, amikben virágok, szerelem, édenkert, csillagok és dalos madarak vannak és a minék a végén kisül, hogy roppant szerelmes!...

Tudni való, hogy Berczi ur Etuskába szerelmes és az is szintén tudnivaló, hogy e verses képeslevelezőlapokat a kisasszony kapja meg.

A versekben talán itt-ott sántítanak a lábak és Gyulai sok kritizálni valót talál benne, de istenem! Etuska soha életében nem olvasta a Budapesti Szemlét! ... Az ő szivecskéje nem kritizál, csak megtelik boldogsággal, mikor a Berczi ur verseit olvassa...

Fiatalok ők! És a tavasz minden virágával ott imbolyog, ott jár körülöttük. Szellőjében testvéreire talál a szerelmes pár suttogása és a napsugártól megaranyozott báránnyelű talán ez ifjak ábrándjaiból lettek!...

Etuska? Etuska dolgos és szép kis leány, aki megszokott engem kínálni lágy kenyérrel, amit maga dagasztott. És a mi fő, Etuska jó is! Berczi ur neki a: minden! E fiatal ember tölti be a lelkét. Szerelmese, aki nem lehet vele mindig, hanem küzd és dolgozik, mert élni kell és dolgozni is kell, ha kincseket nem juttatott a sors!...

Vidám is Etuska és soha sem panaszkodik az élet mostohaságai felől. Megelégedett és a jövő reménye boldoggá teszi!...

Sokszor elnézem őt, ha dolgozik, ha jár, ha pihen. Mindenkor maga a derű. És megnyugszom, mert ime, belátható, hogy nemcsak a jólét teszi boldoggá az embert!...

Esténként, ha kiülök az udvarra szobám elé, ő is oda jön és meséket mond nekem. E mesék kedvesek és mindenkor Berczi urról szólnak.

Berczi urról, aki jelenleg más városban van. És a ki gonosz, mert ime már egy napja, hogy nem irt Etuskának!...

Nagyon szeretem az ő meséit hallgatni, amik végtelenül bájosak a maguk aranyos naivságukban. Bizalmasan elmondja Etuska ezeket

poklos hasát tömögessen, he? No, adj enni neki, mit főztél?!

Mozgó haptákba kanyarította magát a beszéd alatt s mikor vége lett a hosszantartó pirongatóriumnak, felsőbb tónusból eresztett hangon szólalt meg:

— Ejnye no!... Mit hányja-veti úgy magát, édes asszonyom! Ilyen ember? Milyen ember? Vagyok olyan, mint más!...

No csak ez kellett Sára asszonynak épen. Mint midőn a gátak által visszatartott ár egy talált résen nekizudul, úgy indult meg forogni nyelve kereke.

— Milyen ember? Hát ki kend? Egy esavargó éhenkórász, ki akkor lakik jól, ha máshoz beszineskedik. Egy becsületből kivédett hazug Miska, ki abból él, hogy becsületes embereket hazudozással ámit!

Mozgónak a szeme is fennakadt a esodálkozástól. Az az asszony olyan szépen lefestette, hogy teljesen magára ismert. Járt ő már Milanóban, Majlandban, meg sok más helyen, hanem ilyen érezhetően még ki nem adták neki a dienstreglamát.

— Csak igazán paraszt a paraszt! — mondta hetykén s kopott sapkáját fejébe nyomva, büszke léptekkel indult ki a házból.

— No köszönöm az ellátást! — szólott az udvaron. Megissza még ennek valaki a levét!

Hogy a szegény Komornak volt mit hallgatnia, hogy még az éjjeli álma is rettegsébből állott, feleslegesnek látjuk ecsetelni. Bosszuságában elátkozta a fiát, az egész életét, még azt a perczet is, mikor a kegyetlen sors összevezérelte Sára asszonnyal, ezzel a száznyelvű hárpiaival.

(Folyt. köv.)

nekem, mert tudja, hogy nem adom tovább azokat. Önöknek sem mondom el tehát, mert egy könyvtárt én úgy sem tudnék írni. Ami pedig egy szerelmes kis lány szívébe van írva az ideálról, a jegyeséről, az nem férne bele még egy könyvtárba sem . . .

Meséit hallgatva azt gondolom, hogy ime miért irnak az írók az élet fekélyeiről és durvaságairól, mikor tele van édes, tiszta regékkel, napsugrás mesékkel, amikben nincsen semmi, árny! Tiszták, mint a harmat és salak utánuk nem maradhat semmi! . . .

Elgondolom azt is, hogy miért gonosz a sors? És miért rontja meg az illúziókat? Miért ne hagyja meg egy hosszu életen át ilyen hívőknek, ilyen remélni tudóknak az embereket? Miért szárazítja ki a szíveket, miért teszi üressé és sivárrá őket!

Mert az Etuska meséje ez: Berezi ur egy derék fiu és külön ember Etuska számára nincsen a gömbölyü világon s mivel holmi gonoszságokról is sikerült Etuskának lekapatni ez urat, bizonyára a milyen tökéletes volt Berezi ur korhelynek, épolyan tökéletes lesz ezután rendes embernek is, a ki nagyon boldoggá fogja tenni az ő aranyos kis feleségét!

Én követelem Sors, tóled, hogy az Etuska reményeit minden siné-finé nélkül szószertint beváltsd! Én jó kuncsaftod voltam, sokat vásároltam tóled és mindenkor becsaptál! . . . Tehátlan mikor egy új vevőt viszek hozzád, — aki bizik a becsületességében és rád bizza magát, — megkivánhatom, hogy tisztességesen szolgálj ki és ne törd össze a szívet azzal, hogy a rossz portékáiddal megcsalod! . . .

Boldoggá kell őket tenned, öreg! Etuskát. És Berezit! Nagyon boldogokká! Hidd el, nem fogják a többiek észrevenni, akiknek a megelégedésből keveset juttattál, mert a maga bajától nem igen lát az ember! . . .

Én sem kérem, hogy boldoggá tegyél, mert én nem vagyok olyan jó, mint Etuska, mert ime, most is becsaptam őt! . . .

Istenem! hányszor elmondta Etuska, mikor az ő szerelmük meséjét regélte:

— Hallja, Zoltán, aztán ki ne írjon ám miniket valami ujságba! . . .

— Nem is, Etuska, — fogadtam.

És ima most látom, Sors, hogy én is olyan vagyok, mint te! Örökké hazudom! Azt ígertem, hogy nem írok rólok és mégis len irtam! . . .

Azért, Sors, azt mondom még egyszer, hogy boldoggá tedd Etuskát és Berezit, mert ha én kikapok, úgy megczibálom vén svihák azt a borzas szakalladat, hogy mikor temetnek is, eszedbe jnt! . . .

A kínai forradalom.

— Express-tudósítás. —

Budapest, július 26.

Élnek-e a követek vagy sem? Ez a találgatás járja már hetek óta, a nélkül, hogy a világ valami bizonyosat tudna. A legújabb hírek szerint aligha élnek. A pekingi angol követségnek megszőkött kínai tolmácsa legalább azt állítja, hogy a követ-ségek tagjainak nagyobb része már nem él, az életbenmaradtak helyzete pedig reménytelen. Sir Robert Hart kínai fővámgazgató pedig e hó 2-án halt meg.

Közben a hatalmak erősen készülnek az előnyomulásra, ami most már (Gaselle tengernagy megérkezése után) csak idő kérdése. Pekingben a helyzet változatlan, — vagyis teljes anarchia uralkodik, a esászári katonák és boxerek halomra gyilkolják egymást, — ha igaz. Peking falain kívül pedig szerte a vidéken, mindenütt boxer-bandák mutatkoznak s vigan rongálják a vasutakat és távirókat.

Sokkal aggasztóbb ennél az a körül-

mény, hogy az európai nagyhatalmak viszálykodni kezdenek egymás közt s ha világháboru lobban lángra Kelet-Ázsiában, ezt nem annyira a kínai események, mint a hatalmak egymásközi versengése okozza. Az oroszok a tien-csin—pekingi vasutvonat helyre akarják állítani s maguk számára megtartani, hogy „azután a kínaiaknak adják át (?)“. Ezt a tengernagyok helyeselték is, az angol és az amerikai tengernagyok ellenben óvást jelentettek be ellene s jegyzőkönyvbe vétették, hogy a kérdésnek ezzel az elintézésével nem értenek egyet. Az angolok mindenáron a maguk számára akarják a vasutat,

Ez az első összeütközés a hatalmak közt. Félő, hogy lesz több is s minden egyes ily esettel közelebb jön a világháboru réme.

Városi közgyűlés.

— Második nap. —

Debreczen, jul. 27.

Alig volt husz ember a teremben, mikor Degenfeld József gróf főispán a közgyűlést megnyitotta. Lassan gyülekeztek ezután a közgyűlési tagok.

A vásárok és nyílt piacok tartásáról szóló szabályrendeleti javaslat tárgyalását folytatták. Tegnap 6 pontot tárgyaltak le, melyeket némi változtatással elfogadtak.

Ma a 7 ik pontnál folytatták. A 7., 8., 9., 10., 11., 12., 13., 14., 15., 16., 17., 18., 19., 20., 21., 22., 23., 24., 25., 26., 27., 28., 29., 30., 31., 32., 33. szakaszokat az 57-ig változatlanul elfogadták.

Az 57. szakasznál, mely az alkuszdi maximumát 29%-ban állapítja meg, Tafler Ignác és Bechert Manó felszólalására oda módosították, hogy az alkuszdi maximumát 1%-ban állapították meg. A többi hátralevő szakaszokat változatlanul elfogadták. A szabályrendelet jóváhagyás végett felterjesztetik a miniszterhez.

Bészler Károly tanácsnok jelentését az árvaügyek állásáról ez év első feléről — tudomásul veszik, valamint tudomásul veszik Abraham László főügyész jelentését a város jogügyeinek állásáról ez év első feléről.

Munkácsy Mihály budapesti szobrára a közgyűlés — a tanács javaslatára — 200 koronával járul.

Az ipartestület kérelmét, hogy 300 korona erejéig ingyen nyomtatványt adjon, a közgyűlés teljesíti.

A közkórházi mosónők havi fizetését 16 koronáról 20 koronára felemelték.

Haman Róbertet a községi kötelékbe felveszik — 200 korona telepedési díj lefizetése ellenében.

Kálmánchey Mór volt mezőrendőr kapitány nyugdíjaztatását 1400 korona fizetéssel javasolja a tanács.

Szentesi János nem adja meg a nyugdíját, mert Kálmánchey volt mezőrendőrkapitánynak „muszáj“ volt leköszönni, mert már „igette a csizma a lábát“. A kapitány egészséges ember s nem illeti nyugdíj.

Bakonyi Samu kifejti, hogy folyamodó olyan orvosi bizonyítvánnyal állott elő, melyet felülbírálni jogunk nincs. De meg emberi érzésből sem tartja helyesnek egy ember ellen csupán szeszélyes okból a bosszu ily nemét használni, mint a melyet felszólaló akar. Hozzájárul, hogy a nyugdíjazás megadassék.

Szentesi János újabb felszólalása után a közgyűlés a tanács javaslatot elfogadja, illetőleg a nyugdíjat 1400 koronában megállapítja.

Szabadságolás iránt beadott kérvények elintézése s bábaoklevelek kihirdetése után közgyűlés 10 órakor véget ért.

Feleségkölesözés három napra.

— Hogyan értelmezi a nép a próbaházasságot. —

— július 26.

Ember még nem hallott művelt államban olyan ezinikus próbaházasságról, aminő a napokban történt a csongrádmezei Dorozsmán. El se lehetne hinni ezt a házassági történetet, ha nem maga a férj járt volna ma a büntetőtörvényszéken, hogy fenytő feljelentést tegyen a felesége kölesönkérője ellen.

A dolog ott kezdődött, mikor a dorozsmai szállókban lakó Habók Antal szemet vetett a szomszédjában lakó Márta Albert szép, fiatal feleségére. A módos gazdának alig fért meg a szíve a mellében, mikor a tüzről pattant, viruló menyecske a háza felé kacsintott. Végtére is feltette magában, hogy kieszközöl magának egy kevés boldogságot.

Elment Márta Alberthez, a szegény szellérhez és előadta neki:

— Csacsi vagy te, Albert. Azt hiszed, szegény vagy, pedig dehogy is vagy az! Hogy lehetne szegény ember az, a kinek ilyen kincseket érő felesége van? Teringet-tét, micsoda asszony! . . . Hallod e te Albert! Az urak közt most divatos az a próbaházasság, hogy a feleségét valaki annak, a ki nagyon áhítozik rá, hát illő szerződéssel kikölesönzi. Látod, ha te uriasan tudnál gondolkodni, te sem huzódoznál. Ide adnád nekem az asszonyt vagy három napra, míg kissé rendbe tenné özvegyi tanyámat s megint visszakapnád s még ráadásul egy tanyaházat is adnék neked egy hold földdel. Három napig csak el tudsz lenni a feleséged nélkül s aztán elfelejted az egészet. A magad gazdája léssz.

Márta Albert elgondolkozott a dolgon, de nem ment mégse belé. Hanem az asszony nem hagyta nyugodni.

— Látja, kend se okos ember, most nevet rá a szerencse s fűgét mutat neki. Hát mi az, ha maga engem három napig nem lát. Majd lát azután, meglátja az egy hold földjét is, ha kitekintget a tulajdon tanyája ablakán. S az meg nem olyan nagy dolog!

Igy beszélt a menyecske, akinek már a délcegz szomszédon járt az esze. Ám Márta Albert egyideig még elmékedett, végre pálinkázás közben mégis csak fölesapott a szomszédnak.

— Jól van hát no — mondta. — Ha már az urak is szokták . . .

A szép menyecske aztán hűségesen ki is töltötte a három napot Habók Antalnal. Az özvegy tanya csak úgy ragyogott a boldogságtól, míg ott volt. S végre, mikor idejét kitöltötte, vidáman szaladt haza az urához.

— No, édes gazdám, most már menjen kend a tanyaért, meg a földjéért. Most már kiérdemeltük ugyancsak!

Át is ment Márta Albert, de Habók Antal a szeme közé nevetett.

— A tanya, meg a föld? No abból sem eszel komám.

— Ej no, ne kötődj velem — mondotta megriadva a feleségkölesöző férj — hiszen háromszor is kezeltünk rá.

— Az igaz, — nevetett a ravasz szomszéd — jó is volt, szép is volt, de a tanyaajándékozásból azért még sem lesz semmi. Az urak is így szoktak . . .

Márta Albert gondolkodott egy darabig,

fejbe kolintsa-e az adósát, de csak meggon-
dolta magát s ma délután megjelent a sze-
gedi büntetőtörvényszéken, hogy a ravasz
szomszéd ellen fenytő feljelentést tegyen.
Mivel azonban följelentésének nem tudott
megfelelő formát adni, ügyvédhez utasi-
tották.

Ha Márta Albert csakugyan ügyvéd
kezébe adja a dolgát, ez lesz az első fele-
ségkölcsonzési bűnpör a világon.

HIREK.

— **Közoktatásügyünk diadala** A pá-
risi kiállítás közoktatásügyi részének díjai
— bár a kiosztás napja nincs még végleg
meghatározva, körülbelül augusztus 15-én
lesz — de nagyrészt megvannak állapítva.
Az osztály-zsűrik már nagyjára bevégez-
ték munkálataikat s 121 osztály közül folyó
hó 21-ig 35 adta be a munkálatairól szóló
jegyzőkönyveket a francia kormánybiztos-
ságnak. Már az egyes csoport-zsűrik is meg-
kezdték munkálataikat, a melyekkel előre-
láthatólag 10—15 nap alatt végeznek. A
harmadik fórum: a felsőbb zsűri már csak
az utolsó revíziót gyakorolja és egy hét
alatt alkalmasint végez is munkálataival.
Ennek a felsőbb zsűrinek elnöke Léon
Bourgeois, volt miniszterelnök, a ki a nép-
oktatásügyi osztálynak volt az elnöke s a
ki igen elismerő módon nyilatkozott a ma-
gyar népoktatásügyi kiállítás fölül. A ma-
gyar királyi közoktatásügyi miniszterium
kiállítása a nagy díjat kapta a 25 ös (leg-
nagyobb) számmal és különös kiemelésével
annak, hogy a zsűri nagy méltánnyal
látja azt a nagy haladást, mely a népokta-
tásügy terén Magyarországon az utóbbi idő-
ben észlelhető. Wlassics miniszternek és
közoktatásügyi miniszteriumunk népoktatási
osztályának nagy diadala ez! Nagy díjat
kap Budapest főváros is, mint a közokta-
tásügyi kormány legáldozatkészebb munka-
társa.

— **Tisza Kálmán házassági jubi-
leuma.** Kedves és patriarchális ünnepély
színhelye volt a geszti kastély. Nevezetes
évforduló alkalmából lakomáztak ugyanis
vasárnap a Tisza család híres ősi fészkeben.
Ezen a napon volt negyvenedik évfordulója
annak az örvendetes eseménynek, hogy az
ifjú és a daliás Tisza Kálmán örök hűséget
esküdött bájos arájának, gróf Degenfeld
Ilonának. A boldog házasság évfordulóját
szűk családi körben ünnepelték ugyan, de
igen kedves hangulatban. A lakoma idején
a debreczeni Magyar banda játszotta a
szébbnél-szebb magyar nótákat, a melyeket
Tisza Kálmán huzatott. És felragyogott mel-
lette a jó kedve, boldogsága, csak úgy, mint
negyven év előtt...

— **Wolafka Nándor jubileuma.** A
dr. Wolafka Nándor jubileumi ünnepére
nagyarányu előkészületek vannak folya-
matban. Holnap estére, a mikor lámpionos
menet a jubiléus lakása előtt tisztelegni fog
a Szent-Anna-uteza lakói kivilágítják abla-
kaikat; különösen díszesen világitják meg a
Svetits intézetet. A jubileumi ifjusági elő-
adások főpróbáit pedig ma tartják meg. Mivel
az előadásokon csak a küldöttségek tagjai és a
meghívott vendégek vehetnek részt, a mai
főpróbákra csupán a szülőket bocsátják be.
Az elemi leányiskolában délelőtt 11 órakor,
a Svetits intézetben ma este 6 órakor lesz a
főpróba. Tegnap különben nagyszámu kül-
döttségi bejelentés történt és a jubiléus ré-
szére igen sok ajándék érkezett, különösen
a főváros előkelő köreiből, amelynek dr.
Wolafka Nándor miniszteri osztálytanácsos
korában nagy szeretettel körülvelt hitszón-
oka volt. A jubiléus különben annyi aján-
dékot kap, hogy az egy nagy természetesen
be fog tölteni. Tegnap a hölgybizottság
tartott igen nagy érdeklődés mellett értekezle-
tet, amelyen több más, a jubileumi ünnepély
részleteire vonatkozó intézkedés mellett el-

határozták, hogy a jubileum napján küldött-
ségeleg tisztelegnek az ünnepelnél s a kath.
hölgyek nevében özv. Brunner Edéné fogja
üdvözölni. A bizottság tagjai vasárnap reggel
8 órakor az elnök lakásán gyülekeznek.
Dr. Wolafka Nándor, aki két hét óta távol
van, holnap érkezik haza Debreczenbe s
mint értesülünk, a vasutnál ünnepélyes fo-
gadtatásban fogják részesíteni. Dr. Wolafka
különben azon a két helyen tartott most
hálaadó istentiszteletet, ahol pappá szente-
lése után első miséit tartotta. Mária Radnán,
a Szent-Ferenc-rendű szerzetes atyák ősi
kolostorának eszteromi falai között f. hó
24-én ünnepelte meg áldozárra szentelteté-
sének negyedszázados emléknapiját. A hála-
adó ünnepi misén a Szent-Ferenc-rendű
atyák asszisztáltak. A jubiléus emléknapi
alkalmából a kolostor történelmi emlékü nagy
refektoriumában ünnepi tábla volt, melyen
P. Amberger Gyula házfőnök üdvözölte a
jubiléus, kiemelve az elfutott negyedszázad
mozzanatait, glorifikálva azon érdemeket,
melyeket a jubiléus az egyház, a haza körül
szerzett. A szűk körben lefolyt ünnepelés
után Wolafka Nándor dr. még a délutáni
vonattal Temesvárra utazott, hol világi és
egyházi részről ünnepélyesen fogadták.
Wolafka dr. Temesvárot f. hó 25-én a József-
városi templomban nagymisét mondott első
szent miséjének negyedszázados emlékére.
A mise után a püspök diszebedet adott
dr. Wolafka tiszteletére.

— **A Vilmos ezred ünnepe.** A *deb-
reczeni Vilmos-huszárezred* tegnap ünne-
pelte Nagyváradon évfordulóját annak a
diadálnak, melyet 1848. július 24-én Radetzki
vivott ki Volta Mantova mellett. Az egész
ezred reggel teljes díszben kivonult a gya-
korlótérre, a hol Lovettó altábornagy kép-
viseletében Stipsics tüzérezredes megtartotta
a szemlét. Azután reggel nyolcz órakor
Andrássy Péter tábori lelkész misét mondott,
s a katonai zenekar játszott. Majd Andrássy
Péter lelkes beszédet mondott magyar nyel-
ven. Visszapillantást vetett az ezred törté-
netére és győzelmére. Azt fejtegette, hogy
az isteni erényeknek a katonai erényekkel
össze kell ölekezniök a katonánál és például
hozta fel szent Istvánt, Hunyadit, Szavoyai
Jenőt és Radetzkit. Azután Leonhardi báró
ezredes lóhátról messze hallatszó hangon
mondott magyar beszédet. Fejtegette az
ezred dicső multját és bizalmát fejezte ki,
hogy a jövő is méltó lesz ehhez a multhoz. A
városból nagy közönség nézte a szemlét. A
városi hatóságot Komlóssy főjegyző, a me-
gyei hatóságot Szunyogh alispán képviselte.
Délben a Zöldfa-szállóban diszebed volt, a
melyen részt vett az egész tisztikar, Ferencz
József braganzai herceg, Schlauch bibornok,
Bulyovszky polgármester, Szunyogh Péter s
mások. Az első köszöntőt Leonhardi ezredes
mondta német nyelven a királynak. A máso-
dik köszöntőben a német császárt, az ezred
tulajdonosát éltette s hangsúlyozta, hogy
tartsa az ezred mindig szemé előtt Vilmos
császárnak erényeit. A zenekar erre a porosz
himnust játszotta. Leonhardi harmadszor is
fölszólt és éltette Schlauch bibornokot.
Ezután Schlauch bibornok beszélt. Magyar
nyelven kezdte s kifejtette, hogy nagy öröm-
mel jelenik meg ez ünnepen, majd németül
folytatta, utalt az ezred dicső multjára és
végül magyar nyelven fejezte be be-
szédét, az egész ezredre üritvén poharát,
Gróf Bréda Viktor Beöthy főispánt, Szu-
nyogh alispánt és Komlóssy főjegyzőt, mint
a hatóságok képviselőit éltette. Beöthy fő-
ispán az ezred tisztikarát köszöntötte fel.
Komlóssy főjegyző a polgárság és a katonas-
ság közti jó viszonyra mondott tósztot. If-
jabb gróf Tisza Lajos a legénység nevében
éltette az ezred tisztikarát. — A lakomáról a

Gontard nyugalmazott tábornoknak, aki
egyetlen tanuja a volta-mantovai csatának,
Bécsbe üdvözölő táviratot küldtek. Délután a
legénység szabadságot kapott, este pedig az
altisztek rendeztek bált. Vasárnap nagyszá-
básu hangversenyt rendez a tisztikar.

— **Ösztöndíjas iparosok Párisban.**
A kereskedelemügyi m. kir. miniszter ur Ó
nagyemlétsége tudvalevőleg Tóth András
debreczeni szobrásznak és Kiss Ferencz
debreczeni festész és fényképésznek egyen-
ként 400 korona ösztöndíjat adományozott,
melyből a párisi kiállítást megtekinthetik és
tanulmányozhatják. Ez alkalommal felemlit-
jük, hogy mindkét ösztöndíjas a párisi kiál-
lítás mint kiállító is szerepel. És pedig
Tóth András a híres pályavető eskikósával,
Kiss Ferencz pedig a hortobágyi fényképei-
vel vesz részt, melyekkel ugyan Párisban
már régebben feltűnést keltett. A hortobágyi
képekkel ellátott díszes levelezőlapok bemu-
tatása és ismertetése sem kerülte el figyel-
mét. A kormánybiztosnak közvetlen felszólí-
tására, jobban mondva kérésére, a hortobágyi
népviseletet, pásztoréletet stb. hiven vissza-
tükrözőtő képes levelezőlapokat csoportosítva
nem késelt idejekorán beküldeni, hogy azok-
ból ne csak a híres francziák, hanem álta-
lában a világ minden sarkából oda zarando-
kolt idegenek is ismerjék meg a mi dicső,
nagyhirű és páratlanul szép Hortobá-
gyunkat.

— **Titokzatos utazás.** Székely Imre
szoboszlói kerékgyártómester bejött Debre-
czenbe tegnap, állítólag attól a jó szándék-
tól vezéreltetve, hogy elemészi itt magát. A
szoboszlói rendőrség táviratban fordult érde-
kében a helybeli rendőrséghez és a vasuti
rendőrség fel is tartóztatta utjában a mestert,
aki ilyen módon nem érhetne el azt az örö-
met, hogy Debreczen város sorolja a halott-
jai közé.

— **A fegyver áldozata.** Hadházi leve-
lezőnk a következő véletlen szerencsétlen-
ségről értesít: Hadházy István jómodu
gazda 18 éves Lajos fia, ma reggel a 2
esővű fegyverrel elindult gerliczét löni, ezt
nem találván, a fegyvert a teheneket őrző
12 éves Tiba Imrének azzal adta oda, hogy
vigye be a tanyába. Ezen gyermek a fegy-
vert bevitte a szobába mindkét kezével meg-
fogva a csövét, a szobában a diványon ülő
8 éves Hadházy Eszter felé tartotta, a szo-
bában levő 12 éves Hadházy Margit figyel-
meztette a kis fiut, hogy akassza fel a fegy-
vert és ne játszon vele; alig mondta ezt ki
a fegyver eldőrdült és a kis 8 éves Eszter
jobb keresztcsontjába ment az egész töltés.
A fiu az ijedség következtében úgy elszá-
ladt, hogy sehol sem lehetett feltalálni. A
véletlenül megölt gyermek délután 1/21
órákor kiadta lelkét.

— **Holt saison?** Bizony nem az. Soha még
mozgalmasabb időket nem értünk meg, mint a
mostani.

Nincs szükségük az ujságoknak előrán-
gatni a fiumei czápát, a mely lenyel egy uszo-
dát — tele emberekkel — s azután odébb áll.
Rémes kánikulai hírek sem kellenek, a valóság
sokkal izgalmasabb dolgokat teremt, mint az
emberi s főleg ujságírói fantázia.

Izgalomban élünk — egymást érik a leg-
meglepőbb hírek. Még Transvál mezőin dul a
szabadságharc és már is új harcra szólítja
egész Európát a boxerek lázadása.

Nemcsak a véres harcmezőről érkeznek
érdekes hírek, mert ime, alig zajlott le az az
érdeklődés, a mit trónörökösünk morgantikus
házassága keltett, Szerbia ifju királya már is
újabb anyagot adott a beszédre, meglepve a
világot egy koros hölgygyel való eljegyzésének
hírével.

És a szerelem csodás hatalmát dicsérik a
költők, de átkozzák a diplomát, a kiknek szá-
mitásait egyszerre keresztülhuzta a szív szava.

De nemcsak a nagyvilágban érik egymást
szerelem és diplomácia. Debreczenben sem

magunk szükibe azoknak. Rablóbanda elfogatása, öngyilkosságok, véres párbajok, érdekes kérdések felvetése napirenden van és folytonos izgatottságban tartják a közönséget.

És végül a nyári mulatóhelyek pedig a közönség szórakoztatásáról gondoskodnak. Minden téren csupa elevenség, csupa érdekesség.

Hát holt saison ez?

— **Tánczestély.** A hajdu-szoboszlói kaszinó a tanuló ifjuság közreműködésével folyó 1900. augusztus hó 4-én a pavillon disztermében, saját pénztára javára hangversenyyel egybekötött tánczestélyt rendez, melynek műsora a következő: 1. Nyitány, a helyi zenekartól. 2. Komoly szavaltat. Előadja: Barcsa Mihály ur. 3. Rabsódia Liszt Ferencztől. Zongorán előadja: Varga Stefike kisasszony. 4. Quartett. Előadja: Tóth Lajos vezetése mellett Zsádán Lajos, Trocsányi Béla, Borók Gyula, Mayer Kálmán és Demjén Ferencz urak. 5. Des Geigers letzes Ständchen. Hegedűn előadja: Zakar Sándor ur, zongorán kíséri: Tóth Lajos ur. 6. Vig monológ. Előadja: Bogdán Kálmán ur. 7. Magyar népdalok. Czimbalmón előadja: Trocsányi Béla ur. Belépő díj: személyjegy 2 korona, családjegy 4 korona. Kezdeté pontban 8 órakor. Felülfizetések a jótékony-ezél érdekében köszönettel fogadtatnak és hírlapilag nyugtáztatnak.

— **Bosszuálló szerelmes.** Nagy szívbéli örömmel s hetyke fejtartással libegett végig tegnap Csendes Kati szakácsné egyik mellékutcán. Suhogó, fényesre kivasalt uj ruhát lengetett természetén a nyári szellő. Büszke volt a Kati, mintha legalább is őt választották volna meg polgári biztosnak. De nem sokáig tartott szívbéli örömgörjédezése, mert egy reá leselkedő vetélytársra hirtelenében egy fazék mocskos levet zudított a nyaka közé. Csendes Kati elfeledkezett nevééről s ugyancsak hangossá lett a meglepetéstől. Bussan, lehangolt fejjel vitte tönkretett ruháját haza. Otthon most bizonyosan azt dudorássza, hogy: „Annyi nékem az irigyem, Mint a fűszál az erdőben. Ki leteszem, ki felveszem, A sok irigy majd megeszem.”

X **Ma (pénteken) este Markus Jenő „Dreher-sörarsnokban” Magyar testvérek zenekara, a nagyerdei „Dobos” pavillonban Rácz Károly zenekara közreműködése, fényes kivilágítás és szabad bemenet mellett nagy halastély tartatik.**

— **A vöröshaju.** Szegény jó Lukácsy Sándor! Gondolhattad volna-e, mikor kitűnő népszínművedet, „A vereshajut” megírtad, hogy akadni fog oly magyar lap, mely még a te élettedben félremagyarázza a te nemes intenciódat s esodabogár gyanánt fogja bemutatni hírneves népszínművedet.

Igy tett egyik budapesti napilap, mely tegnapi számában így mutatja be a jeles népszínművet:

— **A vöröshaju.** Az öreg Lukácsy Sándor írt egy ilyen című népszínművet. Hőse Veréb Jankó, kinek az a tragikuma, hogy vöröshajujak született, ezért bántják, ezért üldözik, szerelme is ezért válik kinszenvedéssé számára, de utóvégre is minden vörössége mellett megismerik benne a talpig derék embert s nem állják utját többé, hogy boldog otthon alapithasson szerelmesével.

Csak azt vagyunk bátor kérdezni az illető lap szerkesztőségétől, hogy látta-e valaha ezt a népszínművet? Aligha látta, mert akkor tudhatná, hogy nem Veréb Jankó annak a hőse, hanem Szilaj Kata. Ez a vereshaju (és nem vöröshaju), nem pedig Veréb Jankó.

— **Fischer Kuno a kínai háborúról.** A heidelbergi egyetem büszkesége, az agg Fischer Kuno tanár, aki a filozófia történetét tárgyaló óriási munkájával korszaknyitóművet alkotott, tegnap ülte születésének hetvenhatodik fordulóját. Tanítványai gyer-

meki szeretettel vannak hozzá és soha el nem mulasztják, hogy ünnepies formában fejezzék ki iránta való szeretetüket ilyen alkalmakkor. Tegnap is nagy ovációban volt része s az üdvözlő beszédek után szóra kelt maga az ősz tudós is. Mint a kit próféta látás száll meg, olyan szuggeráló erővel mondotta egyebek közt a következőket:

— Három világrésznek, az ó- és újvilágnak leghatalmasabb népei összeállottak, hogy a civilizált világ legszamosabb és legrégebbi népét a megérdemelt büntetésben részesítsék. Világkatasztrófa előtt állunk, a melynek czélját és végét senki sem mondhatja előre, de ez az egy bizonyos: bella sunt examina rigorosa populorum és jaj annak a népnek, a mely ezen a vizsgán megbukik!

X **A ki olesón akar venni bőrből pénz, szivar- és dohánytárczát, sakk, dominó, sétabot, valódi ezüst és ébenfából dohányzó készleteket, esernyőt önműködő zárral, valamint mindennemű dohányzó eszközöket, — tajtékipák, szipkák, száraz rendkívül nagy választékban kaphatók Schwartz Dániel dohányzó-eszköz különlegességi üzletében a Bika alatt.**

TÁVIRATOK.

— A „Debreczeni Ellenőr” eredeti táviratai. —

Kegyelem Brunkalánénak.

Budapest, jul. 27. A hírnevessé vált Brunkaláné-féle bűnpörben tudvalevőleg a Kuria marasztaló ítélet hozott. Most Brunkaláné védői Eötvös Károly és Friedmann Bernát kegyelmi kérvényt terjesztettek be védettjük érdekében.

Bőkezű adakozó.

Budapest, július 27. Dreher Antal a király születésnapja alkalmából kétszáz ezer koronás Ferencz József-alapítást tett, hogy abból a nép számára lakásokat építsenek és más közjótékonyasági intézeteket is támogassanak részben.

Szenzációs eltűnés.

Budapest, jul. 27. Városszerte nagy szenzációt keltett Schwáb Antal gazdag vendéglős eltűnése, kit a margitszigeti szanatóriumban tartottak. Beszélnek, hogy megszökött, más hír szerint felakasztotta magát, míg más verzió szerint megölték. Az esetet titkolják.

Küzdelem a felkelőkkel.

Newyork, július 27. Colorinban a felkelők megtámadták a kormány csapatait. Utóbbiból ötszáz ember elesett. Kingstownt a felkelők bombázzák. A panamai felkelők megadták magukat.

A kínai forradalom.

— Legújabb táviratok. —

Páris, július 27. A hivatalos lap rendeletet tesz közé, mely megtiltja a fegyverek Kinába való szállítását.

London, július 27. A kínai követ átadta a kormánynak közbenjárás kérelmét. A kormány még nem válaszolt rá.

London, július 27. A Daily Express jelenti, hogy Hsiauiban, Sanghaitól északra két angol hittérítő feleségét meggyilkolták.

London, július 27. A Daily Telegraph jelentése szerint a japán csapatok Sanhajvannál nagy győzelmet arattak a kínaiak felett.

KÖZGAZDASÁG.

A Debreczeni Kereskedelmi Csarnak jegyzései.

Debreczen, július 27.

Piaci árak 50 kgr.-ként koronákban:

Buza minőség	77	6.45 — 6.70
"	78	6.60 — 6.90
"	79	6.70 — 6.95
"	80	6.80 — 7. —
Rozsuj	71/72	5.80 — 5.90
Árpa		5.10 — 5.20
(jobb)		
Zab		4.80 — 4.90
„ prima		
Tengeri		5.90 — 6. —
Köles		

KÜLÖNFÉLÉK.

* **A babiloni—egyiptomi posta.** Az el-amarna-i cseréptábla-leletről (1500—1450 Krisztus előtt), melyen a feljegyzések szemita-babilon nyelven, tehát a lelet akkori diplomáciai nyelven vannak fogalmazva, fogalmat alkothatunk magunknak a babilon-egyiptomi postáról is. Az el-amarnai lelet legnagyobb része bel- és külföldi egyiptomi hivatalnokoknak a faraókhöz intézett levelei. Ezek a cseréptáblák nem foglalnak el nagyobb tért, mint a modern papirlevelek. Sokszor még cserépbortékba is zárták ezeket a leveleket. A közönséget azonban rendszeren más módon akadályozták meg, hogy a levelek tartalmát meg ne tudhassák. El kell fogadnunk azt, hogy a cseréplevelet akkor épugettek, mint ma a leveleket: vagyis beletették egy zsákba és mielőtt továbbították a leveleket, természetesen a postahivatalnok lepecsételte azokat. Kitűnő postautat vezettek egész Nyugat-Ázsián keresztül Egyiptom felé. Az el-amarnai lelet szerint a faraó levelezett Babiloniával, Assziriával, Kappadóciával, Palesztinával és Szíriával. Míg mielőtt a zsidók Palesztinába jöttek volna, ez keresztül-kasul volt szöve postautakkal.

* **Önmagukat fotografáló állatok.** A párisi világiállatásnak erdőgazdasági, vadászati és halászati pavillonjában tíz nagyalaku fotográfia látható, melyek általános érdeklődést keltenek. A fotográfiákat Georges Shiras amerikai ember készítette, kinek nagy szenvedélye a vadászat, de annak nem megszokott formájában. Az állatokat nem öli meg, hanem fényképező készülékével fölveszi. Fotográfiái virginiai szarvasokat ábrázolnak. Az egyik szarvas a folyam partján legel, a másik éppen kijön a sásból, melyet félretol, a harmadikon éppen egy szarvastehén látható két borjával, amint figyelmes néznek az anyjukra. A legregebb azonban az a kép, melyen egy szarvas megriadva ugrik át egy fatörzsön. E fotográfiák azért érdekesek, mert föltétlenül természetihivek s éjjel vannak fölveve közvetlenül az állatokról. Shiras fölkereste azokat a helyeket, hol az állatok többször megfordulni szoktak s itt helyezte el magnéziumfényvel ellátott készülékét oly módon, hogy az állatok észrevétel nélkül a nádasban vagy a fűben elrejtett sodronyokra léptek, amiből villanyáram keletkezett. Ez meggyújtotta a magnéziumfényt s egyszerre mind működésbe hozta a fotografáló készüléket.

* **A világ leggazdagabb csecsemője.** Egy Brown John nevű amerikai milliomos újszülött gyermeke kétségtelenül a leggazdagabb csecsemő az egész világon. Nemrég keresztelték meg az újszülöttet s az ünnepség napját azzal akarta emlékeztetni tenni az örvendő apa, hogy vagonának egy részét nyomban odaajándékozta neki, átíratott ugyanis a csecsemő nevére negyven millió koronát.

RÖPPENTYÜK.

Irigység.

Most irigylem pályátokat
Ti szerencsés susztarek!
Ti vagytok a föld-kerekén
Legboldogabb emberek!...

Mire nekem „laikus“-nak
Még gondolnom sem szabad:
Ti méritek piczi lábát,
A mikor cipőt — szabad!

Baka Elek.

* Az már más. Lélekszakadva szalad Iezig
K. hivatalnok szomszédjához:
— Tekhintetes or!
— Nos, mi a baj, szomszéd?
— Jaj! Hol is khezdjem?
— Csak az elején szomszéd, az elején!
— Oda vagyunk...
— De miért? Mondja már!
— Az én Alterkhám betörthe a tekhintetes or oblokát!
— Meg is fizeti, szomszéd, még pedig azonnal!
— Elthévesztettem, ozt okortam mondani, hogy a tekhintetes orfi törté be az én oblokomat!
— Az már más, szomszéd! Hát ki tehet róla? ...
* A gyerekszobából. — Kedves mamuska! azt már tudom, hogy a kis babákat a gólya bácsi hozza, — de azt szeretném tudni, hogy hát a kis kutyákat ki hozza?
* Nagyzás. Vilma: Oh, ez az Aranka már milyen nagyra van vele, hogy hosszú ruhát kapott!
Olga: Igazán?
Vilma: Bizony. Tegnap a „krenczenen“ ő volt az egyetlen, aki nem nyalta le a fagyaltos tányért.

REGÉNY.

A „Világ Szive“.

— Regény 2 kötetben. —

Angolból fordította: **Krampera János.**

(Folytatás.)

50.

— Lady! — mondtam, — úgy lehet, halál vár ott reám, de hát én már sokkal többször néztem a szemébe, semmint hogy most kitérjek előle. A halál mindenütt ott lehet s ha az emberek megállottak volna munkájukban azért, hogy kikerüljék, nagyon keveset vittek volna véghez ezen a világon. Az én megtenni vagy legalább is megkísérelni valóm már ki van szabva s eddig, úgy látszik, hogy abban a titkos városban találok fel, ezért hát oda kell mennem, ha csak a sors másképp nem határoz s erőm cserben nem hágy. Jöjjön, a minék jönni kell, atyjával megyek a Sziv Városába. A sennor, az egészen más. Hetekkel ezelőtt megmondtam neki, hogy semmi jó ő rá ebből az utból nem származik s a mit akkor mondtam, mondom azt ma is. Hallotta az ön szavait s ha hajt valamit azokra és az enyémeke, elbueszik holnap tölünk, s tovább megy a saját utain s nem bolygat minket; hadd haladjunk mi is a magunkén.

Maya a sennor felé fordult:

— Hallod ezt? Mit szólna hozzá, fehér ember? — kérdé és előttem, a ki jól megvigráztam, úgy tetszett, hogy aggódva leste a feleletet.

— Igen, lady, hallom — válaszolt Strikland és elnevette magát. — Hallom és nem vonom kétségbe igaz voltát, valamint azt sem, hogy fogamat ott fogom hagyni az őnök honfitársai között. Am legyen, egyszer elhatároztam, hogy megyek, nem ugyan azért, hogy akár az indiánok faját, akár másokét felemeljem, hanem azért, hogy megláthassam azt a várost s ha elhatároztam, el is megyek, ha egyébert nem, már csak azért is, mert rest vagyok ahhoz, hogy új tervet eszeljek ki. Azonkívül meg sokkal nagyobb veszedelmet látok az itt maradásban, mint a továbbmenetelben.

— Nagyon örülök rajta, hogy jössz, kivált pedig, mert jószántadból jössz velünk, — szólt Maya mosolyogva. — Bárcsak alaptá-

lanoknak bizonyulna félelmünk s utazásodnak és a miénknek is eredménye lenne. Most pedig düljünk pihenőre, mert ti is csak oly fáradtak lehettek, mint jómagam, már pedig még hajnalhasadta előtt talpon kell lennünk.

Másnap reggel, mielőtt pirkadni kezdett, utra keltünk. A zsákmányul ejtett öszvérek közül hármat lovaglásra használtunk, a holmijainkkal és víztömlőnkkel megterhelt vegyediket pedig kantáron vezettük. Ugyancsak megkönnyebbült mindönk szive, mikor a rombadólt templom utolsó csücske is eltűnt előlünk s mégis fájt a lelkem, hogy ott kellett hagynom, hisz ott, a lezuhant kötömegnek valamelyik darabja alatt pihent mindaz, a mi még megmaradt barátomból és mostohatestvéremből, Molasból, kinek bátorsága és találékonysága a saját élete árán mentette meg a miénket.

Nem egészen egy hétig tartott, míg Yucatan lakott területein — mindenütt kerülve a fehér emberek kezeügyét — áthaladtunk s azokba a rengeteg erdőségekbe érkezünk, melyek a nagy pusztaságot megelőzik.

Ugy tetszett, hogy ebben a sűrű és majdnem végtelennek látszó erdőségben lehetetlenség az utat megtalálni s valóban az is lett volna Zibalbaynak és leányának idefelé jövet gyűjtött tapasztalatai, továbbá egy náluk levő régi térkép nélkül. Ezen a térképen fel voltak tüntetve az utvonalak, a melyek az indián civilizáció idejében az országot minden irányban behálózták. Ezen utak közül a legnagyobbik a Sziv Városát körülvevő hegyektől, a pusztaságon és erdőkön át egyenes irányban megy Palenque-nak rombadólt városáig s onnan a tengerpartig. Az ut — inkább tán töltésnek nevezhetném — némely részén teljesen be volt nőve fákkal, máshol a mocsarakba sülyedt vagy ellepte a pusztaság pora és homokja. Néha két-három napi járásnyira sem lertünk semmi nyomot, a mi létezésére vallott volna, de a térképen jelzett irányt követve s a régi romok után tájékozódva, egészen még se tévesztettük el szem elől soha.

(Folyt. köv.)

Laptulajdonos: a Csokonai-nyomda.

NYILT-TÉR.

Mint hogy a tavasz előre haladásával oseoemőt, gyermeket és felnőttet egyaránt fenyeget a járványok veszélye, ismét csak a minden alkalommal hálásan fogadott

MOHAI

ÁGNES-forrásunk

vízének használatát ajánljuk. Egyrészt, mert előző, igen kellemes és tiszta íróvíz lévén, a tavaszi és nyári évszakokban kedvelt élvezetszerként szerepel, másrészt, mert dús szén-sav-tartalomán fogva, specifikus évször is a tífusz, cholera és a gyermekek tífusid-szerű tavaszi-nyári hasmenése ellen. Ehhez járul még, hogy a csecsemőt is megvédi az ilyenkor nagyon veszélyes hurutos bélbántalmak ellen, míg szoptatója a víz használata folytán nagyon kedvező összetételű és bőséges tejet nyer. A már meglévő gyomor- és bélhurutot gyermekeknek és felnőtteknek gyógyítja. Kellemesen hatván be szén-savánál fogva a gyomor és bél idegeire: a gyermekek lázas megbetegedéseivel pedig nélkülözhetetlen, hűtő, hűgyszójtó és a szomjat o illapító hatásánál fogva.

== Kedvelt borviz. ==

A Mohai Ágnes-forrás
kezelősége.

Főraktár:

ÉDESKUTY L.

cs. és kir. udvari szállító

BUDAPEST, V., Erzsébet-tér 8.

Rapható minden gyógyszertárban, fűszerkereskedésben és vendéglőben.

Ház-eladás.

Varga József zenetanárnak a Kossuth-utca közvetlen közelében Zápolya-utca 8. sz. a. háza — adómentes új épület — (4 szoba, előszoba stb.), az udvaron szép nagy kerttel s finom csemege-faj termő szőlővel, kedvező feltételek mellett örök áron eladó vagy bérbe kiadó.

Értekezhetni a tulajdonossal.

Kiadó urilakás

Kossuth-utcán 26. sz. alatt, földszint az utcára 5 szoba, üveges előszoba és mellékhelyiségek azonnal bérbe vehető. Szép udvar, jóvizű kut, mosóház.

Értekezhetni Kardos László Kossuth-utcai üzletében.

Egy utcai

uri lakosztály

II. emeleten és egy I. emeleti

irodahelyiség

augusztus 1-től

kiadó

Piacz-utca 32. szám.

Bővebbet

Szedlák és Vámos czégnél.

Varga Pál czimbalomgyártónál
a ki
czimbalmot
vesz

ingyen fog megtanulni czimbalmozni

a nála megjelent czimbalom iskolából, tanár avagy tanítás segélye nélkül s a ki egy héten csak egy órát is áldozhat reá naponként és nem képes felfogni, annak köteles vagyok visszaadni a czimbalom vétel árát hiány nélkül.

Üzlet: Budapest, VIII. ker. Rókk Szilárd-utca 8. szám, a népszínház mellett.

Képes nagy árjegyzéket czimbalmokról ingyen küldök.

EBESEN

egy 70 holdas

tanya

gazdasági épületekkel

eladó.

Értekezhetni:

Verböczi-utca 10. sz. alatt.

KÖNYVKÖTÉSNET. * PAPIRKERESKEDÉS.

CSOKONAI-NYOMDA

DEBRECZEN, KOSSUTH-UTCZA 13. SZ.

Ajánkozunk a sokszorosító-szakmába vágó mindennemű munkák elkészítésére. Modern berendezésünkkel és kitűnő munkaerőnkkel a legnagyobb igényeket is kielégíthetjük.

Könyvnyomdánkban mindennemű egyszerű, de izlées nyomtatványok, valamint művészi kivitelű díszmunkák is készülnek és pedig:

KERESKEDŐK RÉSZÉRE:

Árjegyzékek, körlevelek, számlák, jegyzékek, levélpapírok és borítékok, címkek, csomag-jegyek, áru-mintajegyek, bevásárlási könyvecskék, üzleti kártyák, csinos reklámplakátok és egyéb nyomtatványok.

TANINTÉZETEK RÉSZÉRE:

Az összes naplók, osztálykönyvek, díszes bizonyítványok, havi és évi értesítők, jegyzőkönyvek és tankönyvek.

ÜGYVÉDEK RÉSZÉRE:

A legtöbb nyomtatványt raktáron tartjuk, a készleten nem levőt pedig — bármily mennyiségben — a legrövidebb idő alatt készítjük el.

PÉNZINTÉZETEK RÉSZÉRE:

Mindennemű üzleti könyvek és egyéb kezelési nyomtatványok, u. m.: napi iven, lejárati jegyzékek, sorsolási értesítések és egyéb ismertetések csinos füzetekben, szerződések kötelezvények, váltók, biztosítéki okiratok stb.

VIGALMI RENDEZŐK RÉSZÉRE:

Izlées kivitelű bál meghívók, szinlapok, programok, belépti jegyek, díszes táncrendek, stb.

KÜLÖNBÖZŐ ALKALMAKRA:

Eljegyzési és esketési jegyek és egyéb családi értesítések elegáns kartonra vagy mindennemű új divatú finom papírra nyomva, névjegyek, levélpapírok stb.

Könyvkötészetünk a modern technika eszközeivel dusan felszerelt könyvkötészet és díszmű-intézet, elvállalja gyors, olcsó és izlées elkészítését:

Iskolai könyvek,
Könyvtárak,

Ipari és kereskedelmi könyvek,
Nyomtatványok,
Díszes táncrendek

Emlékkönyvek,
Albumok,

és minden e szakmába vágó különlegességeknek.

Ajánljuk a kor igényeinek
megfelelően berendezett

Papirkereskedésünket

melyben a legjobb minőségű papír-, író-, rajz- és festészeti szerek kaphatók. Ajánljuk továbbá dusan felszerelt papírgyári raktárunkat, mindennemű irodai-, csomagoló-, levélpapírok beszerzésére, továbbá iskolai írkák és füzetek, tollak, tollszárak, teljes irodai és iskolai berendezésekre.

A Debreczeni Ellenőr

kiadóhivatala a legjutányosabb áron vállal
hirdetéseket feltűnő és izlées kivitelben.

Minden munka a legnagyobb gonddal kiállítva mindamellert más
kezdetleges kivitelnél olcsóbb áron.